

לפניו הם דמיון גוף הקרבן, והנקדות המנענעות את התכה הוא הנפש של הקרבן; ועל-ידי-כן יחשב, כאלו הקריב קרבן על-גבי המזבח. ואל יהא קל בעיניך אמירות פרשת הקרבן בכל יום, כי בכל יום ויום בבקר מתעורר חיצוני אחד, הנקרא תולע, והוא מתחיל לקטרג על העבירות, שעשו ישראל כליליה; ובהקרבת תמיד של שחרית, היו מחלישין ומתישין את כחו. ואל זה יכון באמרו פרשת תמיד: עולת תמיד, העשויה בהר סיני. (רצה לומר: 'עולת' הוא אותיות 'תולע' בהפוך אתו). וכל המתגאה, הוא נותן כח וחזיק לזה החיצוני; וכל ההולך בעגלה, שהוא דגמת הקרבן, כמו שאמר הכתוב: לב נשבר ונרפה אלהים לא תבזה. בתפלתו הוא מתיש כחו; ועל זה אמר דוד המלך: ואנכי תולעת, ולא איש.

והכלל — כי אמירת פרשת הקרבנות היא ענין גדול, ובפרט ענין פרשת קטרת הוא ענין גדול וחשוב מאד, כמו שכתוב בזהר, פרשת וירא: רבי אחא הוי אזיל לכפר טרשא. אתי לגבי אשפיזא. לחישו עליה כל בני מתא. אמרו: גברא רבא אתא להכא — גיזיל לגביה. אזלו ואמרו ליה, שהן בצרה גדולה בזאת העיר, כי שבועה ימים שהחל הנגף, רחמנא לצלן, ובכל יום הנגף הולך וגובר. אמר להם: למחר גיזול לבית-הכנסת ונבעי רחמי מן הקדוש-ברוך-הוא. עד דהוו אזלי, אתו ואמרו: פלוני ופלוני מיתו, פלוני ופלוני נוטים למות. אמר להם רבי אחא: אין העת לקימא הכא, דשעתא דחיקא, אבל אפרשו מנכון ארבעין בני-נשא מן חסידי וצדיקי העיר, עשרה-עשרה לכל חלק: שיהיו עשרה למזרח, עשרה לדרום, עשרה למערב, עשרה לצפון, ואנא עמכון ויעמדו עשרה לכל זווית דמתא ויאמרו בכוונה גדולה עניני קטרת בסמין וענין הקרבנות. עבדו כן תלתא יומין. לבתר אמר: גיזיל לבתינו, כי בטלה הגזרה; ואף אותן אנשים, שהיו נוטין למות, אפרישו מניהו לבתיהון; וצוה עליהן, שיימרון קטרת מן 'ויאמר משה אל אהרן: קח את המחתה ושים עליה קטרת וכו''. וכן עבדו, ובטיל מניהו מותנא. שמעו חד קלא דאמר: חלין הדבר, חלין הדבר. לא תרד לכאן, כי ידעין לבטלה ליה. אדהכי חלש לביה דרבי אחא ואדמוי. שמע חד קלא שאמר: כשם שעשית זאת כאן, כך תעשה בעיר אחרת.

אחר-כך הלך רבי אחא לדרכו וצוה לבני מתא, דלא יבטלון מאורייתא לעולם. והחליפו שם העיר 'מתא מחסיא' על-שם שחם

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עָלֵיהֶם. לִכְן צָרִיךְ הָאָדָם לוֹמַר גַּם-כֵּן פֶּרֶשֶׁת קְטָרֶת וּבְרִיתָא 'פִּטּוּם הַקְטָרֶת' בְּכָל יוֹם, כִּי הוּא תוֹעֵלֶת גָּדוֹל; וְכָל מִי שֶׁמִּתְפַּלֵּל בְּכוּנָה — תִּקְבַּל תְּפִלָּתוֹ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲשֶׂה רְצוֹנוֹ לְמַלְאוֹת שְׁאֵלָתוֹ הַטּוֹבָה; אָמֵן.

פֶּרֶק ס

וְ עַד רמ"ח מִצְוֹת עָשָׂה; וְכָל אִיכָר מִרמ"ח אִיכָרֵי הָאָדָם תְּלוּי בְּמִצְוָה. .. לְמַשָּׁל: בַּפֶּה תְּלוּיִין מִצְוֹת לְמוֹד הַתּוֹרָה; בְּעֵינַיִם תְּלוּיָה מִצְוֹת קְדוּשׁ הַחֹדֶשׁ וּמִצְוֹת רֵאִית צִיצִית; וְכֵן בַּמֶּח תְּלוּיִין הַמִּצְוֹת, שְׂצוּה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל-יְדֵי זְכִירָה, כְּגוֹן: זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה ה' לְמִרְיָם, זְכוֹר אֶת יוֹם אֲשֶׁר יָצֵאת מִמִּצְרַיִם, זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ, זְכוֹר יוֹם אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחוּרֶיךָ; וְלִכְן כָּתַב הָרַב מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי יִצְחָק לוֹרְיָא, זְכוּרָנוּ לְבִרְכָּה, שְׂצָרִיךְ הָאָדָם לְהַזְכִּיר תוֹף תְּפִלוֹת הַקְבוּעוֹת בְּכָל יוֹם, שְׁמִתוֹף כֶּף לֹא יִשְׁכַּחֵם הָאָדָם. וּבְאִמְרוֹ בְּכִרְכַּת 'אַהֲבָה רַבָּה': כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אֲתָהּ, וּבָנוּ בְּחֶרֶת מְכַל עִם וְלָשׁוֹן — יִכְוֹן זְכִירַת יוֹם עָמְדוֹ אֲבוֹתֵינוּ בְּמַעֲמַד הַר סִינִי לְקַבֵּל הַתּוֹרָה, וּבְחֶר אוֹתָנוּ מְכַל עִם וְלָשׁוֹן לִתֵּן לָנוּ תּוֹרָה הַקְדוּשָׁה — וְקִרְבָּתָנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל.

יִכְוֹן: זְכוֹר אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמָלֶק כּו' — כִּי אֵין הַשֵּׁם מְלֹא עַד שְׁיִמְחָה שֵׁם עֲמָלֶק, וְאַחֲרֵי מַחֲיַת עֲמָלֶק יִהְיֶה הַשֵּׁם שָׁלֵם, וְעַכְשָׁיו הַשֵּׁם הוּא בְּסוֹד 'כִּי יָד עַל כֶּסֶף יָה'.

סְלָה בְּאֵמַת לְהוֹדוֹת לְךָ' — צָרִיךְ לְכוֹן, שֶׁהִפָּה וְלָשׁוֹן נִבְרָאוּ כְּדֵי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ-מְלִכֵי-הַמַּלְכִּים. וְצָרִיךְ גַּם-כֵּן לְזַכֵּר, שְׁמִרְיָם הַנִּבְיָאָה נִצְטָרְעָה עַל-יְדֵי סְפוּר לְשׁוֹן-הָרַע; עַל-כֵּן צָרִיךְ לְזַהֵר הָאָדָם מִלְּסַפֵּר לְשׁוֹן-הָרַע.

וּבְקִרְיָאֵת-שְׁמַע יִזְכֹּר יְצִיאַת מִצְרַיִם. וּמֵאֵד צָרִיךְ הָאָדָם לְזַהֵר בְּזוֹה, כִּי יָדוּעַ, שְׁאֵם הָאָדָם מְחַסֵּר מִצְוָה אַחַת, מִכֶּרֶח הוּא